

Den følgende sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2760, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 291).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Urban Hansen): Udvalget har holdt 3 møder og haft samråd med den højtærede indenrigsminister. På det samlede udvalgs vegne skal jeg indstille lovforslaget til vedtagelse uforandret.

Rager: Som det fremgår af betænkningen og af den ærede ordførers udtalelser, er jeg sammen med det øvrige udvalg med til at indstille lovforslaget til vedtagelse uændret; men som jeg har gjort opmærksom på, sker det kun under hensyn til, at intet bedre vil kunne opnås, og jeg har forbeholdt mig her ved anden behandling at motivere min stilling.

Formanden: Jeg vil gerne have mere ro i salen.

Rager: Da vi havde lovforslaget til første behandling, gjorde jeg opmærksom på, at sagen ikke havde været til behandling i Københavns borgerrepræsentation — noget, som overborgmesteren tog mig meget ilde op, idet han henviste til, at han engang i december måned i et lukket møde udenfor de på dagsordenen opstillede sager havde givet en redegørelse for sagen. Men jeg kan ikke erkende, at det er en virkelig behandling af sagen i Københavns borgerrepræsentation; en virkelig behandling finder sted, når en sag på almindelig vis sættes på dagsordenen for et åbent møde.

Det var mig om at gøre at få konstateret, hvor modstanden mod en forbedring af loven i Københavns favør lå, og for at dette kunne ske, indgav jeg til borgerrepræsentationens formand en forespørgsel —

som af formelle grunde rettedes til magistraten — angående sagen; den sattes på dagsordenen, og en behandling fandt sted i Københavns borgerrepræsentation, og jeg kan i det store og hele henvise interesserede til referatet af mine udtalelser ved den lejlighed.

En karakteristisk ting ved den forhandling, der fandt sted, vil jeg dog gerne nævne, og det er den, at man fra konservativ side overhovedet ikke deltog i den debat, der førtes, og ikke tilkendegav noget standpunkt eller nogen motivering for det standpunkt, vi vidste konservatismen havde taget. Det kan se underligt ud, men jeg forstår det i og for sig godt, for det er jo det mærkelige: konservatismen i Københavns borgerrepræsentation er blevet mere interesseret i at varetage partifællernes interesser på Frederiksberg og i Gentofte end i at varetage Københavns kommunes interesser.

Med hensyn til afgørelsen nu står jeg på samme standpunkt, som da vi med nogle ændringer forlængede loven i 1951 og i 1953. Disse ændringer var imidlertid heller ikke tilfredsstillende; det var forbedringer, og jeg anbefalede begge gange at stemme for dem, men jeg sagde udtrykkeligt, at vi fra vor side kun stemte for loven, fordi det ikke var lykkedes Københavns magistrat ved en stærkere optræden end den, jeg havde haft anledning til at se, at sørge for at få et bedre resultat, og at ansvaret for, at der ikke kom noget mere ud af det, derfor måtte hvile på magistraten — og dette gentager jeg. Det er også i dag således, at det er magistratens ansvar, at vi ikke er kommet længere med ordningen.

Af de indvendinger, jeg har mod den gældende lov iøvrigt og dens administration, skal jeg kun nævne en enkelt ting, men den synes jeg er principielt afgørende. Det formandsskab, som sidder i den såkaldte voldgiftsret — jeg tror, alle er klar over, at betegnelsen „voldgiftsret“ i og for sig er urigtigt anvendt på dette sted — består af departementschefen i indenrigsministeriet, en kontorchef fra samme ministerium samt ligningsdirektør H. C. Henningsen. Efter mit skøn har indenrigsministeriet til opgave at undersøge og forvalte kommunernes anliggender under vanskelige forhold; derfor mener jeg også, det måtte være indenrigs-